

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ing. M. K.**, proti žalovanému: **Úřad městské části města Brna, Brno – střed**, se sídlem Dominikánská 2, Brno, **za účasti: I) CETIN a. s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **II) EG.D, a. s.**, se sídlem Lidická 1873/36, Brno, **III) Ing. P. D.**, **IV) MUDr. I. D.**, oba zast. Mgr. Janou Vamberovou, advokátkou se sídlem Marešova 305/14, Brno, a **V) Mgr. R. D.**, o kasačních stížnostech osob zúčastněných na řízení III), IV) a V) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 8. 2023, č. j. 55 A 64/2022-283,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnosti **se zamítají.**
- II.** Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **ne p ř i z n á v á .**
- III.** Osoby zúčastněné na řízení I) a II) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud obdržel ve shora uvedené věci dne 22. 9. 2023 kasační stížnost osob zúčastněných na řízení III) a IV) – dále jen „stěžovatelé a) a b)“, proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2021, č. j. MCBS/2021/0116423/SANL (dále jen „napadené rozhodnutí“) a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Dne 25. 9. 2023 obdržel Nejvyšší správní soud rovněž kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení V) – dále jen „stěžovatel c)“.

[2] Napadeným rozhodnutím žalovaný vyslovil souhlas s provedením stavebního záměru stěžovatelů a) a b) postavit na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. Stránice, Brno, stavbu s názvem „Rodinné domy Dostálova – Dům B“, a to na základě ohlášení podle § 106 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).

[3] Stěžovatelé a), b) a c) společně oslovili dopisem ze dne 17. 8. 2022 účastníky předcházejícího územního řízení, jehož výsledkem bylo vydání územního rozhodnutí ze dne 25. 6. 2019, č. j. MCBS/2019/0098365/2019 (dále jen „územní rozhodnutí“), i další vlastníky okolních nemovitostí (celkem 19 subjektů). Tímto dopisem nadepsaným „*Oznámení o zahájení výstavby a žádost o poskytnutí součinnosti při provádění pasportizace nosných konstrukcí*“ stěžovatelé oznámili zahájení výstavby rodinných domů, přičemž se současně omluvili za s tím spojená omezení (nepohodlí, prašnost, hluk) při provádění zemních prací. Zároveň nabídli osloveným možnost pasportizace nosných konstrukcí sousedních budov z hlediska jejich statiky, a to pro případ vzniku škod.

[4] Žalobce se v reakci na citovaný dopis pokusil nahlédnout do správního spisu (žádost o nahlížení obdržel žalovaný dne 26. 8. 2022). Nahlížení do spisu bylo žalovaným odepřeno usnesením ze dne 8. 9. 2022, č. j. MCBS/2022/0154873/SANL, přičemž součástí tohoto usnesení byl i stručný obsah napadeného rozhodnutí. Usnesení, kterým žalovaný odepřel žalobci nahlédnout do spisu, bylo žalobci doručeno dne 20. 9. 2022.

2. Řízení před krajským soudem

[5] Žalobce se žalobou u krajského soudu domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a zároveň i rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2020, č. j. MCBS/2020/0185650/SANL [souhlas týkající se rodinného domu stěžovatele c)]. Současně žalobce navrhoval incidenční přezkum opatření obecné povahy č. 1/2011 – změny územního plánu města Brna ÚP B4/08-I účinné od 8. 7. 2011. Argumentace žalobce vycházela ze skutečnosti, že žalovaný nesplnil svou povinnost a vydal napadené rozhodnutí, aniž by byly splněny náležitosti pro jeho vydání podle § 105 odst. 1-3 stavebního zákona. Podle žalobce nebyl dodržen minimálně § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, jelikož součástí ohlášení stavebního záměru (s nímž žalovaný napadeným rozhodnutím vyslovil souhlas) nebyl učiněn jeho souhlas jakožto vlastníka sousedního pozemku a stavby, jež může být prováděním stavebního záměru přímo dotčena.

[6] Následně žalobce v části, ve které se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2020, č. j. MCBS/2020/0185650/SANL, vzal svou žalobu/návrh zpět. Krajský soud tak usnesením ze dne 5. 1. 2023, č. j. 55 A 64/2022-53, řízení v dané části zastavil. Krajský soud pak návrh v části, ve které se žalobce domáhal incidenčního přezkumu opatření obecné povahy č. 1/2011 – změny územního plánu města Brna ÚP B4/08-I účinné od 8. 7. 2011, vyloučil usnesením ze dne 1. 8. 2023, č. j. 55 A 64/2022-225, k samostatnému projednání, přičemž vyloučená věc byla dále vedena pod sp. zn. 63 A 4/2023.

[7] Jelikož krajský soud shledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

[8] V odůvodnění rozsudku se krajský soud nejprve zabýval otázkou včasnosti podání žaloby. Pro toto posouzení považoval krajský soud za určující, kdy se žalobce seznámil s obsahem napadeného rozhodnutí, nikoliv s jeho pouhou existencí. Podle krajského soudu měl žalobce poprvé možnost seznámit se s obsahem napadeného rozhodnutí v rámci usnesení, kterým mu žalovaný odepřel nahlédnout do správního spisu, tj. dne 20. 9. 2022. Není přitom rozhodné, že žalobce v tento den neměl k dispozici napadené rozhodnutí jako takové, jelikož již ve zmíněném usnesení žalovaného byl shrnut i podstatný obsah napadeného rozhodnutí. Lhůta pro podání žaloby tak podle krajského soudu počala běžet dne 20. 9. 2022 a její konec proto připadl na 20. 11. 2022. Jelikož se jednalo o den pracovního klidu, bylo v souladu s § 40 odst. 3 s. ř. s. posledním dnem pro podání žaloby podání žaloby pondělí 21. 11. 2022, kdy byla žaloba skutečně podána, a tedy ji krajský soud vyhodnotil jako včasnou. Na tom nic nemění ani žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, příbuzného žalobce – Mgr. F. K. Přestože tomuto příbuznému žalobce byla dne 6. 6. 2022 poskytnuta anonymizovaná verze napadeného rozhodnutí, nelze podle krajského soudu z pouhého příbuzenského vztahu dovozovat seznámení žalobce s obsahem napadeného rozhodnutí, a to ani ve spojení se skutečností, že Mgr. F. K. byl po část územního řízení zástupcem žalobce. V době poskytnutí informace však tento vztah byl již přibližně 2 roky minulostí.

[9] Po věcné stránce se krajský soud zabýval pouze jedinou ze žalobních námitek, a to, zda žalobce byl osobou, která mohla být stavebním záměrem přímo dotčena na vlastnickém právu, a tedy byli stěžovatelé a) a b) při ohlášení stavebního záměru povinni doložit jeho souhlas podle § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Při posuzování věci vycházel krajský soud z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2022, č. j. 15 A 111/2020-138, s jehož závěry se krajský soud plně ztotožnil. Městský soud v Praze v tomto rozsudku shrnul, že za osobu podle § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona je nutno považovat každého, kdo splňuje podmínku sousedství se stavebním záměrem (příčemž pojem sousedství je nutno vykládat s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, a nikoliv paušálně) a zároveň jeho vlastnické právo může být tímto stavebním záměrem přímo dotčeno. Prokázání dotčení vlastnického práva přitom není podstatné, pro účastenství ve smyslu § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona postačuje i jen reálná potencialita takového dotčení.

[10] Co se týká podmínky sousedství, ta je podle krajského soudu zjevně splněna, jelikož žalobce je podílovým spoluvlastníkem pozemků parc. č. XC a XD, jehož součástí je stavba rodinného domu, v k. ú. Stránice, přičemž stavba stěžovatelů a) a b) je od pozemku spoluvlastněného žalobcem vzdálená cca 10 m, od rodinného domu pak přibližně 20 m. S ohledem na blízkost stavebního záměru k nemovitostem žalobce v kombinaci s jeho velikostí (půdorys 21,5×25 m) měl krajský soud podmínku sousedství za prokázanou.

[11] Ohledně potenciality dotčení vlastnických práv žalobce uvedl riziko ohrožení statiky jeho rodinného domu. S ohledem na rozsah stavby nelze tento závěr vyloučit, navíc v situaci, kdy samotní stěžovatelé odesílali účastníkům původního územního řízení dopis ze dne 17. 8. 2022, ve kterém toto potenciální riziko sami připustili. Obě podmínky pro povinnost stěžovatelů a) a b) předložit v rámci ohlášení stavby žalovanému souhlas žalobce podle § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona jsou tak podle krajského soudu naplněny.

3. Kasační stížnosti a vyjádření účastníků řízení

3.1 Kasační stížnost stěžovatelů a) a b)

[12] Stěžovatelé a) a b) podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem a nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.]. V kasační stížnosti stěžovatelé a) a b) navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k novému projednání.

[13] Nejprve stěžovatelé a) a b) rozporují závěry krajského soudu týkající se včasnosti podání žaloby. Žalobce proti umístění stavby brojil již v předcházejícím územním řízení, a to včetně navazujících žalob proti vydanému územnímu rozhodnutí, se kterou spojil i návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a tedy si byl vědom toho, že realizaci stavebního záměru je možno očekávat ještě před rozhodnutím o žalobě proti územnímu rozhodnutí. Podle stěžovatelů a) a b) zároveň žalobce sám připustil, že o výstavbě jejich rodinného domu se dozvěděl z vlastního pozorování, když staveniště sledoval z okna svého domu a popisoval konkrétní fáze jeho stavby. Rovněž tak byla od oznámení zahájení stavby (tj. 30. 3. 2022) stavba řádně označena štítkem obsahujícím identifikační údaje o ohlášeném stavebním záměru (informace o vydání souhlasu, kdy se tak stalo, kým byl vydán a pod jakým číslem jednací je uveden obsah souhlasu). Podle stěžovatelů a) a b) tak měl krajský soud zkoumat, kdy se žalobce seznámil s tímto identifikačním štítkem. Jelikož se tak nepochybně stalo před 20. 9. 2022, měl být žalobce schopen řádně podat žalobu již dříve tak, aby splnil náležitosti podle § 71 s. ř. s. Došlo tedy ke zmeškání lhůty pro podání žaloby.

[14] Dále stěžovatelé a) a b) rozporovali žalobní legitimaci žalobce a namítali s ní související zjevné zneužití práva. Jelikož podle nich o zahájení výstavby věděl od jejího počátku a zároveň v souvislosti se stavbou nedošlo k žádnému dotčení jeho vlastnických práv (přičemž k datu podání žaloby byla již vyhloubena stavební jáma, a tedy by se případné negativní důsledky již musely projevit), nesměruje žaloba k ochraně zájmů žalobce, ale k poškození stěžovatelů a) a b). Podle stěžovatelů a) a b) vůbec nedošlo ke zkrácení práv žalobce, a proto ani nemohl být aktivně legitimován k podání žaloby. Co se týká údajného zjevného zneužití práva, to podle stěžovatelů a) a b) plyne z postupu žalobce nejen v souvislosti s napadeným rozhodnutím, ale i s předchozími řízeními a námitkami v nich uplatněnými (zejména se jedná o územní řízení). Cílem žalobce nebylo hájit svá práva, ale zmařit stavební záměr stěžovatelů a) a b) a způsobit jim tak značnou škodu. Toto zneužití práva spatřují stěžovatelé a) a b) zejména v obstrukčním jednání žalobce, který podle nich mohl projevit aktivitu podstatně dříve a nenechat je nadále investovat finanční prostředky do výstavby rodinného domu.

[15] Dalším okruhem námitek stěžovatelů a) a b) je otázka nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti rozsudku krajského soudu ve vztahu k možnému dotčení vlastnických práv žalobce. Podle stěžovatelů a) a b) není zřejmé, jak dospěl krajský soud k tomu, že jejich stavební záměr je vzdálen 10 m od pozemku žalobce, resp. 20 m od jeho rodinného domu. Zároveň jejich rodinný dům není přímo na nejbližší hranici směrem k pozemku ve spoluvlastnictví žalobce. Pozemní komunikace nacházející se mezi pozemky stěžovatelů a) a b) a pozemku ve spoluvlastnictví žalobce je navíc stavbou, kterou je možno považovat za překážku jakéhokoliv přímého dotčení vlastnických práv. Stejně tak nesouhlasí s tezí

pokračování

krajského soudu o rozsáhlosti jejich stavebního záměru v porovnání s dalšími domy v přilehlém okolí. Uvedli řadu domů v okolních ulicích, které co do půdorysu dosahují rozměrů srovnatelných s jejich stavebním záměrem, stejně jako v okolí běžné odstupové vzdálenosti, které jsou pod hodnotami uvedenými krajským soudem jako vzdálenosti od pozemku, respektive rodinného domu žalobce, byť není zřejmé, jak na citovaná čísla krajský soud přišel (viz úvod tohoto odstavce). Krajský soud tak opomněl posoudit projednávanou věc v kontextu místních podmínek, čímž zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

[16] Dalším důvodem nezákonnosti rozsudku je podle stěžovatelů a) a b) nepřípustná atrakce působnosti správního orgánu. Z postupu žalovaného je zcela zřejmé, proč nevyžadoval doložit souhlas žalobce podle § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Žalovaný podle nich vycházel z předcházejícího územního řízení, v rámci kterého se neprokázal možný zásah do vlastnických práv žalobce (jakož i ostatních účastníků územního řízení), a žádný takový zásah neshledal za opodstatněný. Krajský soud tak neměl sám posuzovat dotčenost žalobce stavebním záměrem stěžovatelů a) a b), jelikož takové posouzení náleží správnímu orgánu. Při přezkumu takové úvahy žalovaného pak měl krajský soud vycházet minimálně z vyjádření geotechnických odborníků, zda k dotčení vlastnických práv stěžovatele došlo, což však krajský soud neučinil a vlastní úvahou tak nepřípustně převzal působnost žalovaného.

[17] Poslední okolností, ze které stěžovatelé a) a b) dovozují nezákonnost rozsudku krajského soudu, je nesprávné posouzení potenciality dotčení vlastnických práv žalobce na základě dopisu všech stěžovatelů ze dne 17. 8. 2022 s nabídkou pasportizace budov vlastníků okolních nemovitostí. Krajský soud (jak ostatně sám uvádí) rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (tj. 19. 7. 2021). Potencialita přímého dotčení vlastnických práv žalobce tak musí být posuzována právě k tomuto datu. Jako důkaz proto podle stěžovatelů a) a b) nelze použít jejich dopis ze dne 17. 8. 2022, jelikož jej v době rozhodování neměl žalovaný k dispozici. Nabídku pasportizace nadto nelze považovat za přiznání potenciality dotčení vlastnických práv účastníků předcházejícího územního řízení, jelikož stěžovatelé a) a b) nejsou osobami odpovědnými za posouzení, kdo je a není účastníkem řízení, a jednalo se z jejich strany o zcela dobrovolnou iniciativu ve prospěch vlastníků okolních nemovitostí.

3.2 Kasační stížnost stěžovatele c)

[18] Stěžovatel c) rovněž podal kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem a nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.]. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu.

[19] Kasační stížnost stěžovatele c) v argumentaci do značné míry odpovídá shora rekapitulované kasační stížnosti stěžovatelů a) a b). Nejprve se stěžovatel c) věnuje údajnému zjevnému zneužití práva ze strany žalobce, které provazuje i s otázkou včasnosti podání žaloby. Žalobce podle stěžovatele c) proti stavebnímu záměru stěžovatelů a) a b) brojil již prostřednictvím námitek v územním řízení a následně vydané územní rozhodnutí napadl (neúspěšně) žalobou u krajského soudu (rozsudek ze dne 19. 10. 2022, č. j. 31 A 69/2020-252, proti kterému následně žalobce podal kasační stížnost; řízení o níž však bylo usnesením

Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2023, č. j. 1 As 268/2022-17 zastaveno z důvodu nezaplacení soudního poplatku). Všechny jeho námitky tak byly vyvráceny již v rámci předcházejícího územního řízení a na něj navazujícího řízení soudního. Muselo mu tak být jasné, že bude následovat řízení týkající se souhlasu se stavebním záměrem ze strany žalovaného (tj. vydání napadeného rozhodnutí). Stěžovatelé a) a b) oznámili zahájení stavby ke dni 30. 3. 2022. Od zahájení výstavby tak měl žalobce možnost seznámit se s identifikačním štítkem stavby a zároveň s ohledem na jeho přímý výhled na staveniště lze jen těžko tvrdit, že se skutečností, že výstavba započala, se seznámil až po přijetí dopisu ze dne 17. 8. 2022 s nabídkou pasportizace. Jednání žalobce je tak z pohledu stěžovatele c) zcela účelové ve smyslu znemožnění realizace stavebního záměru, a nikoliv ochrany jeho subjektivních práv.

[20] Stěžovatel c) dále zmiňuje, že žalobce byl po jistou dobu v územním řízení zastoupen svým příbuzným Mgr. F. K. Ten v době, kdy již žalobce nezastupoval, požádal žalovaného podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), o sdělení, zda bylo na základě územního rozhodnutí vydáno stavební povolení (respektive jiný úkon s obdobnými účinky). Na základě této žádosti mu bylo poskytnuto mimo jiné i napadené rozhodnutí. Přestože stěžovatel c) v zásadě souhlasí s krajským soudem, že z pouhého příbuzenského vztahu s žadatelem o informace (byť žalobce zastupoval po část územního řízení) nelze dovozovat seznámení žalobce s obsahem poskytnutých informací, nelze takové seznámení ani vyloučit. Jedná se tak o další indicii, že žalobce o probíhající výstavbě věděl podstatně dříve, a tedy je jeho jednání účelově obstrukční. Stejně tak je podle stěžovatele c) podstatné, že žalobce nenamítá jiný zásah do jeho vlastnického práva mimo možného poškození statiky. Jelikož žalobce nevyužil stěžovateli nabízenou pasportizaci a v průběhu výstavby se žádné narušení statiky neprojevovalo, nelze podle stěžovatele c) než hodnotit žalobu jako další prostředek zmaření realizace stavebního záměru.

[21] Dále stěžovatel c) namítá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. V zásadě zde kopíruje argumentaci stěžovatelů a) a b) ohledně atrakce působnosti správního orgánu krajským soudem, kdy podle něj měl krajský soud vycházet minimálně z vyjádření znalce v oboru, což však neučinil. Posouzení vlivu stavebního záměru nadto krajský soud založil pouze na dopisu stěžovatelů ze dne 17. 8. 2022, který však pro soudní řízení nelze použít, jelikož jej správní orgán neměl k dispozici. Krajský soud rovněž tak při hodnocení potenciality dotčení nepřihlédl k místním poměrům a vycházel z obecných úvah o jakémkoliv dotčení na právech pokojného užívání. *Ad absurdum* by se tak měl účastníkem řízení stát každý, kdo může slyšet hluk ze stavby, což je dle stěžovatele c) výklad zjevně přepjatě formalistický. Tyto úvahy měl však podle stěžovatele c) provádět primárně žalovaný a krajský soud měl pouze posoudit, zda je provedl řádně (a případně uvést, v čem spatřuje nedostatečnost posouzení), a nikoliv je nahrazovat úvahami vlastními.

3.3 Vyjádření žalobce a žalovaného ke kasační stížností

[22] Žalobce v první řadě navrhl zamítnout kasační stížnost stěžovatele c), jelikož žaloba nesměřovala proti jeho pozemku a rozsudek se jej tak přímo netýká. Kasační stížnost stěžovatelů a) a b) pak rovněž navrhl zamítnout jako nedůvodnou. Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že přestože zahájení stavby samotné zaregistroval již v době hloubení stavební jámy, až s postupující stavbou nabyl dojmu, že vznikající rodinný dům neodpovídá

pokračování

plánům předloženým v rámci územního řízení, přestože neměl doznat žádných změn. Pokusil se tedy nahlédnout do správního spisu, což mu však bylo usnesením ze dne 8. 9. 2022, č. j. MCBS/2022/0154873/SANL, odepřeno. Součástí tohoto usnesení byl zároveň i stručný obsah napadeného rozhodnutí. Žalobce má za to, že lhůta pro podání žaloby počala běžet až v okamžiku, kdy následně skutečně nahlédl do spisu (rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2022, č. j. MCBS/2022/0213660/SANL), jelikož až tehdy se seznámil s projektovou dokumentací. Z procesní opatrnosti ji však podal v den, který byl posledním dnem pro podání žaloby za předpokladu, že by se její počátek odvíjel již od usnesení, kterým mu bylo odepřeno nahlížení do spisu právě proto, že již jeho součástí byl shrnutý obsah napadeného rozhodnutí. Lhůta pro podání žaloby tedy byla tak jako tak zachována.

[23] Dále žalobce popisuje zjištěné rozdíly vznikající stavby oproti dokumentaci předložené v územním řízení. Uvádí, že stěžovatelé a) a b) nelegálně budují další podlaží jejich rodinného domu, včetně popisu údajných „maskovacích opatření“, která pro tuto činnost přijali. Zároveň navrhuje i kompromis, při kterém je ochoten akceptovat tyto změny projektu (zejména zapuštění tohoto vznikajícího podlaží pod úroveň terénu).

[24] Závěrem pak žalobce opětovně uvádí, že v přílehlém okolí se nevyskytuje žádný podobně velký dům, když plánovaný vizuální objem rodinného domu stěžovatelů a) a b) má dosahovat 6 000 m³, stavební objem pak 5 300 m³.

[25] Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na svá předchozí vyjádření k žalobě a k jejímu doplnění. V těchto vyjádřeních žalovaný v podstatě pouze shrnul procesní průběh řízení a zdůraznil, že v rámci ohlášení stavby nedoznal stavební záměr změn oproti pravomocnému územnímu rozhodnutí. Žalovaný má za to, že řádně naplnil dikci § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, jelikož stavební záměr nemůže mít přímý dopad do vlastnického práva žalobce, a tedy stěžovatelé a) a b) nemuseli k ohlášení připojovat jeho souhlas. V této souvislosti poukazuje i na odborný geotechnický posudek z února 2023 předložený stěžovateli, podle kterého jsou z geotechnického hlediska nad vzdálenost 3 m od horní hrany stavební jámy jakékoliv negativní vlivy zcela vyloučeny a je tak potvrzeno, že okruh osob, jejichž souhlas podle § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona měli stěžovatelé a) a b) připojit k ohlášení stavby, stanovil žalovaný správně, jelikož stavba samotná na žalobce nemá negativní vliv. Další argumentace pak směřuje vůči doplnění žaloby, ke kterému však krajský soud pro opožděnost již nepřihlížel a pro řízení o kasační stížnosti proto není relevantní.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[26] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasačních stížností a shledal, že kasační stížnosti byly podány včas a směřují proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné [přičemž tzv. subjektivní přípustnost kasační stížnosti soud shledal také u stěžovatele c) – v případě stavebního souhlasu v jeho věci vzal sice žalobce žalobu zpět (viz výše), avšak s ohledem na specifické skutkové a právní okolnosti věci dané provázaností obou stavebních záměrů, nelze vyloučit dotčení jeho subjektivní právní sféry]; stěžovatelé a) a b) jsou řádně zastoupeni a stěžovatel c) má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Dále NSS přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasačních stížností a v rámci uplatněných

důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[27] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

[28] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval (ne)přezkoumatelností napadeného rozsudku, k níž je třeba přihlížet, i kdyby ji stěžovatelé nenamítali – tedy z úřední povinnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby ho přezkoumal (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[29] Stěžovatelé dovozují nepřezkoumatelnost rozsudku na základě údajného nedostatku důvodů. Tento nedostatek konkrétně spatřují v tom, že přestože podle krajského soudu je stavební záměr stěžovatelů a) a b) rozsáhlým rodinným domem, který dosahuje dvojnásobných rozměrů v porovnání s jinými rodinnými domy v okolí, není jasné, jak na tento závěr krajský soud přišel. Rovněž podle nich není jasné, jak dospěl k odstupovým vzdálenostem stavebního záměru od pozemku, respektive rodinného domu žalobce. S těmito závěry se Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[30] Odstupové vzdálenosti byly uvedeny již ve vyjádření žalovaného k žalobě (respektive jejímu doplnění) a zároveň jsou naprosto jasně seznatelné z dokumentace založené ve správním spisu. Nejvyšší správní soud přitom setrvale judikuje, že obsahem správního spisu se ve správním soudnictví zpravidla nedokazuje (srov. např. rozsudky ze dne 27. 9. 2006, č. j. 7 Afs 39/2005-53, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 A fs 8 /2008-117, ze dne 29. 6. 2011). Tuto praxi ostatně potvrdil nejen rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, publ. pod č. 3836/2019 Sb. NSS: „*Nutno zdůraznit, že písemnosti obsažené ve správním spise jako podkladu pro rozhodování správního soudu se nedokazují.*“), ale i Ústavní soud (nález ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. IV. ÚS 4141/18, usnesení ze dne 26. 3. 2015, sp. zn. I. ÚS 643/15 či ze dne 8. 9. 2020, sp. zn. IV. ÚS 2090/20). Přestože ve výjimečných případech takové dokazování vést lze, v projednávané věci k tomu nebyl důvod. Otázka, jak krajský soud dospěl k odstupovým vzdálenostem stavebního záměru stěžovatelů a) a b), je tak zodpovězena zcela jednoznačně. K jejich přiměřenosti ve vztahu k místním poměrům nelze než poukázat na skutečnost, že až do zahájení výstavby se rodinný dům žalobce nacházel na okraji zástavby v těsném sousedství louky a na ní navazujícího lesa. Přestože tak odstupové vzdálenosti přímo v zástavbě jsou často nižší, než vzdálenost stavebního záměru a pozemku (respektive rodinného domu) žalobce, ve srovnání se stavem před zahájením stavby se z pohledu žalobce jedná o změnu natolik výraznou, že nelze bez dalšího říci, že vzdálenost stavebního záměru stěžovatelů a) a b) je dostatečná k tomu, aby se k němu žalobce neměl vyjadřovat – a to i nad rámec toho, co bylo definováno územním rozhodnutím.

pokračování

[31] Co se týká srovnatelnosti stavebního záměru stěžovatelů a) a b) s dalšími rodinnými domy v přílehlém okolí, lze částečně přisvědčit, že tento stavební záměr se svou velikostí místním poměrům vyloženě nevymyká. Nejvyšší správní soud však má za to, že pro potenciální „účastenství“ žalobce při vydání napadeného rozhodnutí [tj. zda je žalobce osobou, jejíž souhlas měli stěžovatelé a) a b) podle § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona předložit žalovanému při ohlášení stavby] tato okolnost nemá zásadní vliv. Krajský soud totiž založil svou úvahu nikoliv přímo na „nadměrné“ velikosti stavebního záměru (přestože ji ve svém rozsudku zmiňuje), ale na jeho velikosti samotné. Jinak řečeno, krajský soud měl za to, že není rozhodné, zda stavební záměr stěžovatelů a) a b) svou rozlohou výrazně přesahuje okolní budovy, ale že je sám o sobě dost velký (v půdorysu 21,5×25 m) a natolik blízko na to, aby byla naplněna podmínka sousedství. Nelze než souhlasit se stěžovateli, že každý případ je nutno posuzovat s přihlédnutím k místním podmínkám. Zdejší soud však má za to, že tak krajský soud učinil a jeho rozsudek tak za nepřezkoumatelný nepovažuje.

[32] Po věcné stránce bylo dále nutno posoudit včasnost podání žaloby. Jak dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, č. 3931/2019 Sb. NSS, souhlas stavebního úřadu podle § 106 stavebního zákona je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. tak žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V této souvislosti poukázal krajský soud na skutečnost, že písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí nebylo žalobci doručeno. Bylo tak nutné zabývat se otázkou, kdy se žalobce s obsahem napadeného rozhodnutí seznámil natolik, aby proti němu reálně mohl brojit žalobou (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-188, č. 1838/2009 Sb. NSS).

[33] Nejvyšší správní soud má ve shodě se soudem krajským podání žaloby za včasné. Jak vyplývá z posledně uvedeného rozsudku rozšířeného senátu NSS (který se sice týkal starého správního řádu, nicméně jeho závěry lze analogicky použít i na tuto věc), pro možnost řádného podání žaloby nestačí informace o pouhé existenci rozhodnutí správního orgánu, ale je třeba znát jeho podstatný obsah. Na druhé straně však není třeba mít k dispozici stejnopis rozhodnutí správního orgánu (zde napadeného rozhodnutí), ale postačí právě jen znalost jeho podstatného obsahu. Celá argumentace stěžovatelů o tom, že žalobce o probíhající stavbě nutně musel vědět dříve (nejpozději po 30. 3. 2022, kdy došlo k jejímu reálnému zahájení a na plotě ohraničujícím pozemky stěžovatelů visel identifikační štítek s údaji o stavbě) tak nemůže obstát. Z pouhého čísla jednacího a data vydání napadeného rozhodnutí totiž nelze seznat jeho věcný obsah, ale jedná se právě jen o informaci o existenci takového rozhodnutí, což však pro podání žaloby ve světle uvedené judikatury nepostačuje. Sami stěžovatelé a) a b) ostatně argumentují tím, že žalobce měl již před datem 20. 9. 2022 dostatek informací pro splnění náležitostí žaloby podle § 71 s. ř. s. V této souvislosti nezbyvá než připomenout, že mezi náležitosti žaloby patří i formulace žalobních bodů – viz § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K jejímu splnění je tak nepochybně nutné znát alespoň podstatný obsah rozhodnutí, které je žalobou napadáno, a nikoliv jen jeho identifikační údaje.

[34] Stejně tak nelze dovozovat, že se žalobce seznámil s napadeným rozhodnutím již na základě nahlížení jeho příbuzného Mgr. F. K., který žalobce po jistou dobu zastupoval v předcházejícím územním řízení (respektive v soudním řízení proti rozhodnutí, kterým

bylo potvrzeno územní rozhodnutí). Z pouhého příbuzenského vztahu nelze mít za prokázané, že se žalobce s obsahem napadeného rozhodnutí seznámil právě prostřednictvím svého příbuzného, a to ani v situaci, kdy jej tento příbuzný zastupoval o dva roky dříve v souvisejícím soudním sporu. Jiné indicie, že se žalobce s napadeným rozhodnutím seznámil tímto způsobem, stěžovatelé nepředkládají a zdejší soud této argumentaci proto nepřisvědčil. Sám stěžovatel c) ve své kasační stížnosti ostatně uvedené závěry výslovně připouští.

[35] Stěžovatelé shodně žalobci vytýkají, že se „probral“ k aktivitě až po obdržení jejich dopisu ze dne 17. 8. 2022, a až v reakci na něj požádal žalovaného o nahlížení do správního spisu, přestože o probíhající stavbě musel vědět mnohem dříve. V této souvislosti lze pouze připomenout, že sami stěžovatelé svůj dopis nazvali „[o]známení o zahájení výstavby a žádost o poskytnutí součinnosti při provádění pasportizace nosných konstrukcí“. Aniž by chtěl zdejší soud vyvozovat rozsáhlejší závěry z pouhého názvu dokumentu, nelze přejít to, že sami stěžovatelé jej zjevně vnímali jako informaci pro adresáty o zahájení výstavby a možnost jejich dotčení jejím průběhem (podrobněji o přípustnosti uvedeného dopisu jako důkazu viz dále v odůvodnění tohoto rozsudku). Jen těžko tak vyčítat žalobci, že o nahlédnutí do spisu projevil zájem právě v návaznosti na tento dopis. Stěžovatelé a) a b) sami připouští, že dopis byl žalobci doručen dne 22. 8. 2022. Jelikož jeho žádost o nahlížení do správního spisu obdržel žalovaný dne 26. 8. 2022, nelze ani říci, že by žalobce se svou aktivitou po obdržení uvedeného dopisu příliš otálel. I přes to, že žalovaný žalobci nahlížení do správního spisu odepřel, zároveň mu v usnesení ze dne 8. 9. 2022, č. j. MCBS/2022/0154873/SANL sdělil podstatný obsah napadeného rozhodnutí.

[36] Nejvyšší správní soud tak souhlasí s krajským soudem, že až od tohoto okamžiku je nutno počítat lhůtu pro podání žaloby. Jelikož bylo uvedené usnesení doručeno žalobci dne 20. 9. 2022, připadl její konec na 20. 11. 2022. Jelikož se jednalo o den pracovního klidu (neděle), bylo posledním dnem pro podání žaloby pondělí 21. 11. 2022. Jelikož právě v tento den žalobce osobně podal žalobu na podatelně krajského soudu, nelze než uzavřít, že byla žaloba podána včas.

[37] S námitkou pozdního podání žaloby rovněž souvisí údajné zjevné zneužití práva žalobcem. Ani v tomto případě Nejvyšší správní soud stěžovatelům nepřisvědčil. Pro konstatování zneužití práva rozhodně nepostačí pouhé využití všech opravných prostředků, které měl žalobce k dispozici. Zákaz zneužití práva je svou povahou prostředkem *ultima ratio* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS), a lze jej tak uplatňovat pouze ve výjimečných situacích. Pro zneužívající charakter výkonu práva je tak třeba mimo jeho samotného uplatnění i nadstavba v podobě např. obstrukčního nebo šikanózního charakteru.

[38] Jak vyplývá z kasační stížnosti stěžovatele c), zneužití práva je dovozováno z toho, že žalobce v předcházejícím územním řízení nejprve napadl odvoláním územní rozhodnutí a následně proti rozhodnutí o odvolání podal žalobu u krajského soudu. V projednávané věci pak vytýká žalobci jeho nečinnost a následné podání žaloby poslední den lhůty. Stěžovatelé a) a b) pak argumentaci ke zneužití práva vedou toliko v rovině obecné. NSS rozumí určité frustraci stěžovatelů ohledně délky řízení (územní rozhodnutí z předcházejícího řízení je ze dne 25. 6. 2019), z předložených skutečností však údajné obstrukční jednání žalobce nelze dovozovat.

pokračování

[39] Jak územní řízení, tak případné řízení stavební (ke kterému nedošlo z důvodu, že žalovaný posoudil věc tak, že pro provedení stavebního záměru postačí jeho souhlas podle § 106 odst. 1 stavebního zákona) slouží mj. k ochraně oprávněných zájmů osob, které by mohly být jeho provedením a výsledkem dotčeny. K tomu slouží jejich procesní práva, ke kterým nepochybně patří možnost odvolat se proti územnímu rozhodnutí a případně rozhodnutí o odvolání napadnout žalobou. Z pouhé skutečnosti, že žalobce tato svá procesní práva využil, nelze vyvozovat, že tak činil za účelem zmaření jejich stavebního záměru, a nikoliv z důvodu ochrany svých vlastnických práv. Konkrétní argumentaci, proč je jednání žalobce obstrukční, přitom stěžovatelé nepředkládají.

[40] Zároveň nelze zneužití práva spatřovat v tom, že žalobce podal žalobu v posledním možném termínu. Jak bylo dovozeno výše, jednalo se o žalobu podanou včas [zde nelze než podotknout, že sám stěžovatel c) v této části kasační stížnosti připouští, že se jednalo o žalobu včasnou]. Lhůta pro podání žaloby slouží k tomu, aby se žalobce rozhodl, zda žalobu podat chce, a zároveň ji i zformuloval. Samotný okamžik podání žaloby je v rámci této lhůty plně v dispozici žalobce. Zároveň je třeba připomenout, že jelikož se jedná o lhůtu propadnou (tedy její zmeškání nelze prominout – viz § 72 odst. 4 s. ř. s.), nelze ani její obsah rozšiřovat po jejím uplynutí. Žalobce tak svým postupem svou procesní pozici vlastně oslabil, jelikož se rozhodnutím podat žalobu poslední možný den připravil o případnou možnost jejího doplnění (což se v projednávané věci stalo, když krajský soud k doplnění žaloby nepřihlížel). Z uvedeného však opět nelze nijak dovozovat, že by využití plné délky lhůty pro podání žaloby mělo mít obstrukční charakter ve smyslu zneužití práva.

[41] Další kasační námitkou je argumentace nepřipustnou atrakcí působnosti správního orgánu. Stěžovatelé ji dovozují ze skutečnosti, že krajský soud sám přezkoumal, zda žalobce splňoval podmínky ve smyslu § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, a nikoliv pouze postup žalovaného při posuzování, zda je žalobce naplňoval. S touto argumentací se Nejvyšší správní soud rovněž neztotožnil. Jedním ze základních kamenů správního soudnictví je princip plné jurisdikce. Soudní přezkum tedy neznamena pouhou formální kontrolu správnosti správního rozhodnutí, ale jeho komplexní zkoumání po stránce skutkové i právní. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS) soud „*zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficiency, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo tak učiní sám.*“

[42] Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že krajský soud byl plně oprávněn posoudit, zda žalobce splňuje podmínky § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, tedy zda je osobou, jejíž souhlas musí stavebníci [tedy stěžovatelé a) a b)] předložit při ohlášení stavebního záměru žalovanému. Nepotřeboval přitom ani stěžovateli i žalovaným požadované znalecké posudky, jelikož pro povinnost stěžovatelů a) a b) předložit žalovanému při ohlášení stavby i souhlas žalobce postačuje pouhá potencialita tohoto dotčení. Krajský soud se tak správně zabýval nikoliv tím, zda žalobce na svých právech prováděním stavebního záměru dotčen byl, ale zda jím dotčen býti mohl. Stěžovatelem c) předložený geotechnický posudek z února 2023 tak na tuto otázku odpovědět nemohl. Jak vyplývá z citací z geotechnického posudku učiněných žalovaným, tento posudek vytvořený v průběhu výkopových prací hodnotil vliv provedené výstavby s výhledem do budoucna, nikoliv potencialitu dotčení vlastnických práv

žalobce před zahájením stavebního záměru. To ostatně potvrzují i sami stěžovatelé ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 4. 2023, když z geotechnického posudku citují, že „výstavbou nedošlo z hlediska geotechnického či hydrologického ke změně dotčených osob, jejichž vlastnické právo nebo právo odpovídající věcnému břemenu k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám, na nich může být prováděním stavebního záměru přímo dotčeno.“ Je na místě poznamenat, že okruh dotčených osob je právní hodnocení, které (jak uvádí i sami stěžovatelé) přísluší krajskému soudu, a nikoliv autorovi posudku. Z jeho formulace je však zřejmé, že se zabýval situací v době zpracování posudku, nikoliv rozhodování žalovaného. Pro posouzení, zda měl být žalobce osobou dávající souhlas podle § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, jej tak nelze použít. Totéž pak lze říci o stěžovatelem c) předloženém posouzení stability výkopu a vlivu na okolní zástavbu. Nejvyšší správní soud proto nemá námitky proti postupu krajského soudu, když uvedené posudky pro nadbytečnost neprovedl při dokazování.

[43] Poslední námitka stěžovatelů pak spočívá v tom, že krajský soud nesprávně posoudil potencialitu dotčení žalobce stavebním záměrem, když tento svůj závěr vystavěl na nabídce pasportizace okolních budov v dopisu stěžovatelů ze dne 17. 8. 2022. Napadené rozhodnutí přitom bylo vydáno dne 19. 7. 2021. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. „[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“ Přestože se na první pohled jeví, že jelikož uvedený dopis vznikl až po rozhodování správního orgánu, a jako důkaz jej tedy nelze připustit, při přezkoumání podstaty věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tomu tak není. Citovaný dopis totiž nepřináší žádné nové informace, kterými by žalovaný v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí nedisponoval, ale pouze zpětně osvědčuje stav, který v projednávané věci platil právě v době rozhodování žalovaného. Stěžovatelé jím tedy *ex post* přiznávají možný vliv na vlastnická práva v něm uvedených osob, a tedy se z hlediska zákona nejedná o skutkové nebo právní *novum*, jelikož jím stěžovatelé pouze dalším subjektům dávali najevo informace, které byly žalovanému dávno známé. Vznik zmiňovaného dopisu až po vydání napadeného rozhodnutí neznamena jeho důkazní nepoužitelnost, jelikož obsahuje pouze informace, ze kterých vycházel (nebo minimálně vycházet měl) již žalovaný v době rozhodování. Jedná se přitom o odlišnou situaci, než je tomu u výše zmíněných odborných posudků, které svou povahou vycházejí právě až z reálného stavu při výstavbě, a nikoliv před jejím zahájením. Je tak zřejmé, že námitka procesní vady spočívající v rozdílném přístupu k provedení listinných důkazních prostředků vzniklých po vydání napadeného rozhodnutí nemůže obstát.

[44] I když je pravdou, že odpovědnost za posouzení „účastenství“ leží na žalovaném, jsou to právě stavebníci [zde stěžovatelé a) a b)], kteří v rámci ohlášení stavebního záměru souhlasy potenciálně dotčených osob předkládají. Jen těžko tak mohou rozporovat potencialitu dotčení vlastnického práva žalobce, když vlastním jednáním *de facto* přiznávají, že si jí jsou vědomi. Nejvyšší správní soud přitom ve shodě s krajským soudem konstatuje, že není podstatné, z jakého důvodu stěžovatelé pasportizaci adresátům zmiňovaného dopisu nabídli, jelikož možné dotčení práv adresátů z něj vyplývá za všech okolností.

[45] Rovněž je třeba odmítnout myšlenku stěžovatelů a) a b), že neúspěch žalobce v předcházejícím územním řízení automaticky znamená, že nemůže být přímo dotčen na vlastnických právech v řízení stavebním (respektive při vydání souhlasu se stavebním záměrem). Sami stěžovatelé a) a b) ostatně citují z rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 14. 2. 2020, č. j. MMB/0065196/2020, kterým bylo

pokračování

rozhodnuto o odvolání žalobce proti územnímu rozhodnutí v předcházejícím územním řízení. Podle tohoto rozhodnutí „[p]ožadavky na kvalitu prostředí nelze absolutizovat, každá stavba způsobuje určité zatížení okolí, přičemž po vlastních okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takové zatížení snášeli, je-li přiměřené místním poměrům, což má v daném případě odvolací správní orgán za prokázané.“ Je tak zřejmé, že v územním řízení nebylo konstatováno, že vlastnické právo žalobce dotčeno nebylo, ale že bylo dotčeno v míře, kterou je žalobce povinen snášet. Neúspěch žalobce v územním řízení navíc neznámá, že by nemohl uspět se svými námitkami v případném řízení stavebním. Tato otázka však není předmětem přezkumu v projednávané věci a Nejvyšší správní soud se jí proto nezabýval.

[46] Ve světle dopisu stěžovatelů s nabídkou pasportizace rovněž nemůže obstát ani stručně namítaný nedostatek aktivní (procesní) legitimace žalobce. Pro podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. postačuje pouhé tvrzení o narušení subjektivních práv žalobce (přičemž zda k jejich porušení reálně došlo, je již na posouzení soudem). Stěžovatelé tak fakticky říkají, že aktivně legitimován je pouze ten, kdo byl na svých právech reálně zkrácen (nikoliv toto zkrácení pouze tvrdí), v konečném důsledku tak jen úspěšný žalobce. Tato absurdní konstrukce však zjevně nemůže obstát, jelikož by tím byl popřen samotný smysl a účel soudního přezkumu správních rozhodnutí. Nezbyvá než podotknout, že z výše uvedeného je zřejmé, sami stěžovatelé možné dotčení práv žalobce připouštějí, čímž zároveň žalobci aktivní legitimaci *de facto* sami přiznávají.

5. Závěr a náklady řízení

[47] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnosti důvodné, a proto je podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[48] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Úspěšný žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jelikož nebyl právně zastoupen a nedoložil žádné náklady, které by mu v souvislosti s projednáním kasačních stížností měly vzniknout.

[49] Osobám zúčastněným na řízení I) a II) pak nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim vznikly náklady. Nejvyšší správní soud proto podle § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení I) a II) nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 29. února 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu

